

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **ROKOSPOL, a. s.**, se sídlem Krakovská 1346/15, Praha 1, zastoupeného Mgr. Erikem Janíkem, advokátem, se sídlem náměstí T. G. Masaryka 2957/9a, Břeclav, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. 1600/550/14, 76069/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, č. j. 6 A 54/2015 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2019, č. j. 6 A 54/2015 – 29 (dále „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, č. j. 1600/550/14, 76069/ENV/14 (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] **Napadeným rozhodnutím** bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Hradci Králové ze dne 24. 9. 2014, č. j. ČIŽP/45/CHL/SR01/1214020.013/14/KNP/530, kterým byla žalobci podle ustanovení § 34 odst. 20 písm. b) zákona č. 350/2011 Sb., o chemických látkách a chemických směsích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o chemických látkách“), uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za správní delikty dle ustanovení § 34 odst. 6 písm. d) a ustanovení § 34 odst. 6 písm. a) tohoto zákona.

[3] Žalovaný popsal, že Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát v Hradci Králové provedla ohlášenou kontrolu na základě zákona o chemických látkách ve společnosti COLORLAK-SERVIS s.r.o., v jejímž rámci byly zjištěny nedostatky u výrobků (chemických směsí – nátěrových a stavebních hmot), jejichž výrobcem a distributorem na trh v České republice je žalobce. Vzhledem k těmto skutečnostem oznámila inspekce žalobci dopisem ze dne 14. 11. 2012 zahájení kontroly na úseku uvádění chemických látek a chemických směsí na trh, na což žalobce reagoval podáním ze dne 26. 11. 2012. Inspekce kontrolovala balení, označování a bezpečnostní listy jednotlivých směsí, a to jejich soulad s požadavky chemického zákona a právních předpisů vydaných k jejich provedení, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006, o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (dále jen „nařízení REACH“), s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008, o klasifikaci, označování a balení látek a směsí, o změně a zrušení směrnic 67/548/EHS a 1999/45/ES a o změně nařízení (ES) č. 1907/2006 (dále jen „nařízení CLP“). Závěry kontroly byly sepsány v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 22. 2. 2013 s tím, že se žalobce dopustil porušení zákona o chemických látkách a nařízení REACH. Inspekce následně se žalobcem zahájila správní řízení ve věci uložení pokuty, v řízení inspekce rozhodla rozhodnutím ze dne 29. 5. 2013, kterým žalobci uložila pokutu ve výši 50 000 Kč, odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 7. 2013. Toto rozhodnutí spolu s prvostupňovým rozhodnutím však bylo v přezkumném řízení zrušeno z důvodu zkrácení procesních práv žalobce, kterému nebyl umožněn přístup k protokolu o kontrolním řízení z kontroly společnosti COLORLAK-SERVIS s. r. o. Tento protokol byl proto následně žalobci zaslán. Inspekce proto vydala rozhodnutí ze dne 24. 9. 2014, kterým žalobci byla opakovaně uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za výše popsané správní delikty.

[4] Žalovaný se ztotožnil s tím, že žalobce porušil příslušná ustanovení zákona o chemických látkách a nařízení REACH, neboť žalobce nezajistil u směsí určených k prodeji spotřebiteli hmatatelnou výstrahu pro nevidomé a nedodržel rozměr grafického symbolu Xn – Zdraví škodlivý – na těchto směsích. Rovněž bylo zjištěno porušení povinnosti poskytovat pro kontrolované nebezpečné směsi bezpečnostní listy vypracované v souladu s požadavky přílohy II nařízení REACH. Žalovaný nepřisvědčil obraně žalobce spočívající v tvrzení, že do etiket zasáhla neznámá třetí osoba, neboť ta by musela vyrobit celé nové etikety. Ve vztahu k výstrahám pro nevidomé žalovaný poukázal na to, že

pokračování

žalobce postupně měnil svá tvrzení stran jeho vyražení na obalu, kdy naposledy dovozoval, že výstraha se na obaly lepí; inspekce však nezjistila na předmětných obalech žádné stopy po jakýchkoli lepidlech. Pokud žalobce poukazuje na problémy se společností COLORLAK-SERVIS s. r. o., není žalovanému zřejmé, proč žalobce této společnosti neustále dodával. Žalovaný dále poukázal na to, že chyby v bezpečnostních listech byly nalezeny i v těch listech, které předložil přímo žalobce. Žalovaný vysvětlil, že inspekce postupovala v předmětné věci standardním způsobem, kdy v jednotlivých velkoobchodech namátkově kontroluje výrobky různých výrobců; o konkrétních zjištěných skutečnostech pak informuje dotčené výrobce. Ohledně výše pokuty žalovaný zejm. poukázal na to, že žalobce předmětné povinnosti porušil již počtvrté a že množství jednotlivých nesprávně označených či zabalených výrobků bylo vyhodnoceno jako malé; délka období, po kterou byly tyto výrobky uváděny na trh, byla považována za středně dlouhou (od ledna 2010 do 9. 10. 2012).

[5] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí **žalobu** ze dne 6. 3. 2015 k městskému soudu. Nesouhlasil s postupem České inspekce životního prostředí, neboť fakticky došlo ke kontrole jeho výrobků u třetí osoby bez účasti žalobce. Kontrola, která byla provedena bez fyzické účasti kontrolované osoby, je podle žalobce nezákonná. Vytýkal správním orgánům rovněž to, že mu nepředali komplexní zjišťovací protokol, ale pouze jeho část.

[6] Městský soud v odůvodnění **napadeného rozsudku** podrobně popsal obsah předloženého správního spisu. Pokud žalobce poukazoval na nezákonnost postupu kontrolního orgánu spočívající v tom, že u společnosti COLORLAK – SERVIS s. r. o. byla provedena kontrola jeho výrobků bez jeho přítomnosti, pak soud vysvětlil, že je nutné rozlišovat mezi kontrolou provedenou u této společnosti a kontrolou samotného žalobce. Při kontrole dne 9. 10. 2012 u společnosti COLORLAK – SERVIS s. r. o. byly zjištěny skutečnosti vztahující se k chemickým směsím dodávaným žalobcem kontrolované společnosti, které nasvědčovaly tomu, že při distribuci svých výrobků by žalobce mohl postupovat v rozporu s příslušnými předpisy. Na základě toho bylo následně se žalobcem zahájeno příslušné řízení. K otázce přítomnosti kontrolovaného při kontrole soud obecně uvedl, že starší judikatura zastávala stanovisko, že z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplýval požadavek, aby kontrolovaná osoba byla fakticky přítomna provádění kontroly, pokud zvláštní zákon nestanovil jinak. Podle judikatury přitom má kontrola reálný smysl, pokud se minimalizuje riziko případné manipulace s prověřovanými objekty a materiály; na druhé straně nelze pominout právo kontrolovaného subjektu být při kontrole přítomen, pokud to není přímo v rozporu s cílem kontroly. Ve vztahu ke kontrole dne 9. 10. 2012 soud konstatoval, že ta nemohla porušit práva žalobce, neboť u něj neprobíhala; pouze v jejím rámci byly zjištěny poznatky týkající se výrobků dodávaných žalobcem. U žalobce pak probíhala kontrola až následně dne 22. 2. 2013 – sice ani u této kontroly nebyl žalobce přítomen, ale jeho práva byla podle soudu chráněna předchozím oznámením o tom, jaká konkrétní balení jakých směsí budou kontrolována, přičemž žalobce k nim na výzvu předložil bezpečnostní listy a další podklady. Žalobce tak byl seznámen s předmětem kontroly a s jednotlivými konkrétními baleními směsí, která budou v rámci kontroly prověřována. Rovněž měl možnost se před sepsáním protokolu vyjádřit k tomu, jakým způsobem je kontrolními pracovníky na výrobky, které se měly stát předmětem kontroly, nahlíženo. Žalobce tedy měl zajištěna příslušná práva. Nemůže

se přitom dovolávat porušení svých práv v souvislosti s kontrolou prováděnou u jiného subjektu, i když určité poznatky zjištěné při této kontrole vedly k následné kontrolní činnosti přímo u žalobce; podkladem pro uložení pokuty za porušení právních předpisů bylo kontrolní zjištění, které bylo získáno kontrolou předmětných výrobků provedenou u žalobce. Procesní práva žalobce byla dostatečně chráněna tím, že mu byl zpřístupněn dílčí protokol o kontrole u společnosti COLORLAK-SERVIS, ve kterém byly uvedeny výrobky, u nichž byl dodavatelem.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost ze dne 6. 6. 2019, v níž uvedl, že ji podává z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zopakoval, že správní orgány vycházely z kontroly proběhnuvší dne 9. 10. 2012, která byla provedena u zcela jiného konkurenčního subjektu bez jeho účasti, což vnáší pochybnosti stran objektivnosti tohoto úkonu, zvláště když s tímto subjektem stěžovatel v době kontroly vedl soudní spory. Nelze přitom ani vyloučit zásah kontrolovaného subjektu s cílem poškodit stěžovatele. Nadto poukázal na to, že protokol o kontrole byl podepsán až dodatečně. Následná kontrola byla rovněž provedena bez jeho účasti, což považuje za nezákonné. V neposlední řadě stěžovatel poukázal na to, že došlo k novelizaci zákona o chemických látkách, takže v současné době by nemohl být za uvedené jednání trestán. Setrval však na stanovisku, že správní orgány porušily jeho procesní práva tím, že jej s dostatečným předstihem neuvědomily o provádění kontrolního úkonu.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil v přípisu ze dne 10. 7. 2019, v němž tvrdil, že otázkou kontroly a účasti stěžovatele v ní se jak správní orgány, tak i městský soud dostatečně zabývaly. Vysvětlil, že kontrola velkoobchodů probíhá z povahy věci tak, že u ní jednotliví výrobci či distributoři výrobků nejsou přítomni, neboť dovození opaku by bylo nerealizovatelné. Dále poukázal na to, že stěžovatel svá tvrzení stran jednotlivých výtek v průběhu řízení měnil. Trval na tom, že při kontrole společnosti COLORLAK-SERVIS s. r. o. dne 9. 10. 2012 byla zjištěna určitá pochybení při balení a označování výrobků stěžovatelem. K potvrzení či vyloučení těchto pochybení si inspekce vyžádala bezpečnostní listy kontrolovaných výrobků, ze kterých ověřovala správnou klasifikaci výrobků a následně jejich správné balení či označování. Přítomnost stěžovatele u této části kontroly, která probíhala na pracovišti inspekce, podle žalovaného postrádá smysl. Pokud se stěžovatelka dovolává změny zákona o chemických látkách, pak žalovaný vysvětlil, že povinnost balení a označování látek a směsí je stále tímto zákonem v jiné jeho části upravována. Konkrétní způsoby balení a označování jsou pak uvedeny v unijním právu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky řízení obsažené v ustanovení § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[11] Předmětem sporu mezi stranami je posouzení toho, zda stěžovatel musel být účasten všech kontrol, které byly v dané věci provedeny. Pro posouzení této otázky přitom musí Nejvyšší správní soud rozlišit, že zde byly provedeny dvě kontroly, které však byly primárně zaměřeny na plnění povinností různých subjektů. První kontrola ze dne 9. 10. 2012 dle obsahu správního spisu probíhala u společnosti COLORLAK-SERVIS s. r. o., druhá kontrola ze dne 22. 2. 2013 pak byla zcela zjevně zaměřena na plnění povinností vyplývajících z příslušných předpisů samotným stěžovatelem.

[12] Otázkou účasti kontrolované osoby při kontrole se Nejvyšší správní soud již zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 As 43/2004 – 51), ve kterém uvedl: „ze zákona č. 552/1991 Sb. skutečně výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Vztah mezi kontrolovanými osobami a osobami provádějícími kontrolu zákon vymezuje dominantním rysem povinné součinnosti kontrolovaných osob (§ 14). Nejvyšší správní soud nemohl ostatně přehlédnout ani skutečnost, že skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by z tohoto hlediska v některých případech mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nemohla splnit svoji funkci.“

[13] Na tyto závěry pak navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2006, č. j. 2 As 71/2005 – 134, v němž dospěl k právnímu závěru, podle něhož „Provádí-li orgán ochrany veřejného zdraví měření hluku z provozovny služeb bez přítomnosti provozovatele této služby, případně jeho zaměstnance či zástupce, a bez toho, aby provozovatel byl o měření vyrozuměn, postupuje v rozporu se zákonem [§ 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, § 12 odst. 2 písm. a) zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole]. S ohledem na zvláštní charakter měření hluku z provozoven služeb však není třeba, aby byl provozovatel služby o měření vyrozuměn dopředu a měření byl přítomen po celou jeho dobu. Naopak v zájmu zajištění řádného a pravdivého změření hluku je žádoucí, aby orgán ochrany veřejného zdraví v okamžiku, kdy již nebude možné účel měření zmařit, provozovatele, případně jeho zaměstnance či zástupce, který se v provozovně zdržuje, o probíhajícím měření vyrozuměl a přizval ho k účasti na něm.“ Tento závěr však byl vysloven s ohledem na znění příslušného předpisu (zde zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví), který požadoval přítomnost kontrolované osoby, jeho zaměstnance nebo člena statutárního orgánu nebo jiné fyzické osoby, která vykonává nebo zabezpečuje činnost, která je předmětem činnosti kontrolované osoby. Jak však vyplývá ze znění zákona o chemických látkách, ten žádnou takovou podmínku ve vztahu ke kontrole příslušných povinností z něj plynoucích neobsahoval, pouze v ustanovení § 32 zákona o chemických látkách stanovil, že při výkonu kontroly podle tohoto zákona jsou fyzické osoby vykonávající kontrolu oprávněny pořizovat si fotodokumentaci a odebírat vzorky látky, směsi nebo látky v předmětu za účelem zjištění jejich složení a provádět nebo zajišťovat

jejich rozboru, přičemž za odebrané vzorky se kontrolované osobě má poskytnout náhrada ve výši ceny, za kterou se látka, směs nebo předmět v okamžiku odebrání vzorku prodává na trhu.

[14] V projednávané věci tedy příslušná právní úprava dopadající na daný případ (zákon o chemických látkách a zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů) nestanovila povinnost zajistit účast kontrolované osoby na předmětné kontrole. Kontrole ze dne 22. 2. 2013 proto stěžovatel nemusel být přítomen. Jeho procesní práva byla Nejvyššího správního soudu dostatečně chráněna tím, že zjištění kontrolního orgánu mu byla zpřístupněna a že mohl v průběhu správního řízení navrhnout příslušné důkazní prostředky, které by závěry kontrolního orgánu byly s to zpochybnit. O tom, že kontrola probíhá, resp. že bude probíhat, byl stěžovatel rovněž opakovaně informován přípisem České inspekce životního prostředí ze dne 18. 1. 2013 a 14. 11. 2012, v nichž byl vyzýván k předložení příslušných dokladů, tudíž kontrolní pracovníci oznámili kontrolované osobě zahájení kontroly.

[15] Ve vztahu ke kontrole u společnosti COLORLAK-SERVIS s.r.o. ze dne 9. 10. 2012 potom musí Nejvyšší správní soud uvést, že dovést povinnost kontrolního orgánu zajistit účast všech možných osob dotčených takovou kontrolou by vedlo k nemožným závěrům. Pokud je totiž kontrolovanou osobu na úseku chemických látek velkoobchodní nebo maloobchodní prodejce, je zřejmé, že bude mít u sebe řadu produktů od zcela různých výrobců či distributorů, které by mohly podléhat příslušné kontrole. V takovém případě by kontrolní orgán nemohl řádnou kontrolu provést, pokud by ve vztahu ke každému kontrolovanému produktu musel zajistit jeho příslušného výrobce nebo distributora. Požadavek přítomnosti výrobce nebo distributora musí tudíž Nejvyšší správní soud jako nesplnitelný odmítnout. Nejvyšší správní soud rovněž nemá za to, že by ze samotného faktu, že kontrola ze dne 9. 10. 2012 byla primárně provedena u jiné osoby (u společnosti COLORLAK-SERVIS s.r.o.) měla za následek nepoužitelnost takového důkazu v jiném řízení, neboť žádný právní předpis použití takového důkazního prostředku nebrání. Nejvyšší správní soud nevidí důvod pro to, aby vyloučil použitelnost kontrolních závěrů týkající se jedné kontrolované osoby i ve vztahu k jiné kontrolované osobě, zvláště pokud tato zjištění byla ze strany kontrolního orgánu dále prověřována.

[16] Jestliže se stěžovatel ve spojení s kontrolou ze dne 9. 10. 2012 dovolává toho, že s kontrolovanou společností COLORLAK-SERVIS s.r.o., vedl spory, musí Nejvyšší správní soud uvést, že tato námitka je ze strany stěžovatele nedoložená a spekulativní. To, že mezi stěžovatelem a touto společností má (nebo mělo) být vedeno civilní řízení o zaplacení finanční částky 1,5 mil Kč (jak tvrdil ve správním řízení) ještě automaticky nemůže znamenat, že tato první kontrola je nezákonná a nepoužitelná, když poté správní orgány ještě prováděly další ověřování skutečností, které prvotní kontrolní zjištění potvrdily.

[17] Pokud stěžovatel namítá, že protokol ze dne 9. 10. 2012 je vadný z důvodu dodatečného podpisu, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tuto námitku stěžovatel uvádí prvně až v kasační stížnosti, což je nepřípustné – srov. ustanovení § 104 odst. 4 ve

pokračování

spojení s ustanovením § 109 odst. 5 s. ř. s a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004 – 48.

[18] Ve vztahu k námitkám stěžovatele, že v mezidobí došlo ke změně zákona o chemických látkách, na jejímž základě měla být zrušena předmětná skutková podstata správního deliktu musí Nejvyšší správní soud obecně souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt, musí zohlednit případnou změnu relevantní právní úpravy nastalou ke dni svého rozhodování, a že takováto námitka, byť uplatněná až v kasační stížnosti, je s ohledem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, přípustná. Ohledně meritorního posouzení této otázky však Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že stěžovatel byl sankcionován za správní delikty dle ustanovení § 34 odst. 6 písm. d) a ustanovení § 34 odst. 6 písm. a) zákona o chemických látkách za to, že v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek neposkytl informace v dodavatelském řetězci a že v rozporu s § 11 až 16 uvedl na trh směs, která je klasifikovaná jako nebezpečná, nebo směs, která může představovat specifické nebezpečí, aniž by ji označil a zabalil. Právní úprava platná a účinná v době rozhodování městského soudu přitom ale obdobná ustanovení zakotvující přestupek právnické osoby také obsahovala – viz ustanovení § 34 odst. 5 písm. a) zákona o chemických látkách a ustanovení § 34 odst. 5 písm. c) zákona o chemických látkách, který odkazuje na nařízení CPL. Nařízení CPL přitom v čl. 35 rovněž stanoví, že obal u určitých látek nebo směsí musí být opatřen hmatatelnou výstrahou před nebezpečím, a to v souladu s normou EN ISO 11683 v platném znění. Předmětná skutková podstata správního deliktu tak zrušena nebyla. Stejně tak z toho, že městský soud k této otázce ve svém rozsudku nic výslovně neuvedl, nelze nikterak dovozovat, že by takový rozsudek byl příp. nepřezkoumatelný.

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1, 5 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu